

Nú eigur løntakarin at fáa kompensasjon

Oddagrein

Øll fegnast vit um ta framgongd, sum verið hevur í samfelag okkara seinastu árinu, og øll vilja vit gera okkara til, at landsins búskapur kemur á eitt trygt og forsvarligt stöð.

Tó eiga vit at gera okkum púra greitt, at tann stættin, ið hevur borið tyngstu byrðar-nar í krepputíðini, nú eigur at fáa sína kom-pensasjon.

Bara tað at tæka reallønin í dag er 22% lægri, enn hon var í 1990, átti at givið okkara kosnu monnum og kvinnum nakað at hugsa um. Nú er tíðin komin haril, at løntakara-fjöldin, barnafamiljurnar og pensjónistarnir fáa sitt afturborið.

Tað er eyðsæð, at ein partur av hesi kom-pensasjon skal avgreiðast á arbeiðsmarkn-aðinum - men tørvur er eisini á politiskum tiltøkum, so bætast kann um tann ókta ó-javna, ið kreppan hevði við sær.

Tá krepputiltøk verða framd, er tað altíð tey lágløntu, ið mugu sviða. Javnan hoyra vit undanfærsluna, at so má vera, tí tað er skatturin frá tí láglønta, ið munar í lands-kassanum. Tað kann vera, at so er, men tá okkara kosnu so altráðir taka frá teimum lágløntu í krepputíðum, so eiga teir líka altráðir at lata somu bólkum skattalætta, tá tað gongur betur - men so tykist ikki vera.

Samgongan, ið nú situr, hevur eina ógv-uliga borgarlaga slagsíðu. Undanfarna sam-gongan hevði eina sambandska slagsíðu, við tað, at Fólkaflakkurin mátti selja sína sjálfstýrishugsjónir til frama fyri at føra borg-arligan politikk. Í hesi samgongu er tað tann parturin av Tjóðveldisflokkinum, ið roknar seg sum vinstravendan, ið hevur sett síni sosialistisku sjónarmið fyri at sleppa at føra sjálfstýrispolitikk.

Hetta er stórt spell, og kunnu vit tí bert hoga og vóna, at tað fer at eydnast Javnað-arflokkinum - saman við øðrum - at fáa framt ítøkilig tiltøk, ið bæta um sosiala ójavnar.

Eins og landsstevnan hjá Javnaðarflokki-num gjørdi tað, so fara vit á hesum stað áhaldandi at minna flokkinn á givin vallyfti-eitt nú at hækka fólkapensjónina, lestrar-stuðulin, at javnseta tey, ið fáa sjúkradag-pening, um barnsbuðargrunn o. s. fr.

Við at fáa kjak í lag um hesi viðurskipti, vilja vit eisini leggja trýst á tann partin av sam-gonguni, sum eisini hugsar um sosialu við-urskipti okkara.

Vit byggja einki land av sosialari armóð. Men við eini rættvísari føroyskar sosialari skipan, sum setur vælfærdina í háseti, hava vit lagt stöðin undir einar sjálvberandi Fø-oyar.

Sosialurin

Viðmerking

Sambandsflokkurin er harðliga ímóti at handverk-arar, ið arbeiða uttanlands, nú skulu straffast

Vit stuðla verkafólki okkara í at varðveita teirra rímligu rættindi

Sambandsflokkurin kann ikki á nakran hátt taka undir við ætlan landsstýrisins um at lækka frádráttirnar hjá handverkum, ið arbeiða uttanlands.

Vit meta at hesir/hesar, ið arbeiða uttanlands í dag hava eina rímliga skipan, ið bæði tey og Føroyar kunnu liva við, nú eins og í framtíðini.

Tað er eftir okkara meting

ikkir rætt, at okkara hand-verkarar fyrst skulu pressast uttanlands at arbeiða ognú kunnu »blakast« inn og út úr hesum landi, sum teir úti í landsstýrinum finna fyri gott. Um frádráttarskipanir á slíkan hátt verða broyttar, verður ómøguligt hjá okk-ara verkafólki at leggja nakra ætlan. Sambands-flokkurin heldur, at slíkur politikkur vísir, at talan er

um manglandi virðing fyri okkara arbeiðandi fólki. Tað kunnu vit ikki bjóða verka-fólki okkara eftir Sam-bandsflokksins hugsan. Vit hava og fara framyvir at stuðla verkafólki okkara at varðveita teirra rímligu rættindi. Tað er best fyri tey og Føroyar.

Marjus Dam,
løgtingsmaður

Eyðun Hammershaimb Smith

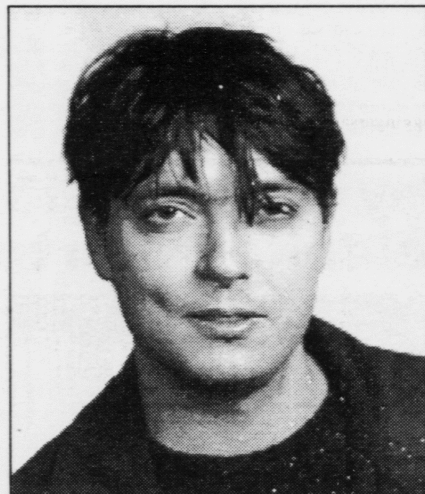
14.04.73 - 05.06.98

Tá eg á kvøldi hin 5. juni 1998 fekk at vita, at besti vinur mín, Eyðun, hevði verið úti fyri einari van-lukku í Keyptmannahavn, var tað eins og eitt petti brotnaði av mær sjálvum. Alt tað eg kann minnst høvdu vit báðir kent hvønn annan, og altíð høvdu vit verið nógv saman. Ja, gingu í somu stovu í barnagarðinum við Velbastaðvegin, eins og vit 7 ára gamlir gjørdust floksfelagar úti á Venjingar-skúlanum. Eftir at fólkskúlin varð liðugur, hildu vit altíð vinabandið við líka, og tað gingu ongantíð nógvir dagar ímillum, at vit vitjaðu hvønn annan. Tað einasta, ið kundi forða hesum vóru tey tíðar-skeiðini, har annar av okkum var uttanlands, men eisini tá hildu vit sambandið við líka.

Soleiðis var eisini hesa ferðina Eyðun var í Dan-mark. Mikudagin hin 3. juni hevði eg tosað við hann og greitt honum frá, at eg væntandi kom niður at vitja hann í august mánaða. Hann kundi glaður siga mær frá, at hann væntandi kom heim seinast í juli mánaða, og at vit sostatt kundu fylgjast niður aftur í august mánaði. Vit prátaðu síðan saman um politikk, fótball og annað, sum hevði okkara áhuga, soleiðis sum vit vóru vanir við. Hvørgin okkara kundi tá vita, at hetta skuldi verða seinasta sam-røðan okkara millum.

Nú ein tíð er frálíðin síðani hesa ólukkuliga hending, tykist tað framvegis fullkomiliga óveru-ligt, at Eyðun er farin. At tað ikki longur er gjørligt at ringja niður, bara fyri at vita, hvussu tað heila gongur har niðri. At hansara seinasta ferð aftur til Føroya skuldi verða so syrgilig.

At eitt mannalív skal fara á so ungum árum tykist vera heilt burtur úr vón og viti. Eitt lív, sum hevði so nógv mál eftir at røkka og so nógv gott at geva øðrum. Eg fari ikki at greiða frá, hvussu Eyðun var sum persónur. Hann var sum hann var, við sínum góðu og ringu síðum, og tibatúr vóru tær góðu síðurnar so nógvir ferðir fleiri. Eitt er vist, og tað er, at vit er nógv, sum fara at sakna Eyðun sum ein vin ella sum ein part av familjuni.

Størsti missurin man tó vera hjá tykkum, Tórfinn, Guðbjørg og Erlu við familju, eins og hjá ommunum báðum, Petru og Ásu. Tit hava mist ein son, beiggja og ommuson og mammubeiggja.

Hjá okkum øllum er tað galdandi, at vit mugu royna at liva víðari við teirri vitan, at vit ongantíð koma at mæta Eyðuni aftur. Vit eiga øll at minnst Eyðun sum hann var, og hugsu um allar tær góðu løtur, sum vit hóast alt náddu at hava saman við honum.

Seinasta heilsan mín til Eyðun Hammershaimb Smith verður við hesum latin.

Jákup

Heimferð

Í hørðum brotasjógvi ímillum boðar, sker við Andans árum rógvi eg fjart frá hesi verð

Í mínum kjalarvørri ein veröld kold og fjar; men alsamt framan knørri er heimlandsstrond mín kar'.

C.

Tøkk

Øllum tykkum sum hjálptu og mintust tá

JÁKUP JOENSEN
á Skælingi

doyði og fór til gravar, takki eg hjartaliga.

Familjunnar vegna

Jóhanna